

ende faadanne Andragender. Naar vi have undladt at gjore Indstilling om dem, er det alfsaa ikke dermed ment, at vi misbilligede Andragendernes Indhold, men vi mente, at de ikke henhorte under Udvalget i den Forstand, at det kunde gjore Indstilling derom. Dette gjælder, for at jeg skal oplyse med et Exempel, Andragendet Nr. 2 angaaende en Forandring af Næringsloven. Der er i Andragendet nævnt flere Punkter, med Hensyn til hvilke Andragerne ønske Næringsloven forandret, og det er meget muligt, at det er et fuldt begrundet Ønske, men naar de Forandringer, der saaledes ønskes, en Gang skulle foretages, bør en særlig Overveelse gaa forud, og Sagen bør ikke præjudiceres ved, at der her i Thinget vedtages en Indstilling fra Andragende-Udvalget. Noget Eignende gjælder flere Andragender angaaende en vedvarende nordisk Goldgiftstraktat. Udvalget har dog været enigt om forsaavidt at gjore en Undtagelse fra den almindelige Regel, vi have fulgt, som vi alle i Forening have indstillet et Par Andragender angaaende den Lovbestyttede Uædelighed. Et af disse er Andragendet Nr. 3. Det er forsynet med en overordentlig stor Mængde Underkrifter. Vi have ment, at efter Betydningen af hele den Sag, og efter Omfanget af hele den Bevægelse, her er Tale om — en Bevægelse, som gaar ud paa ikke at splitte, men paa at samle og styrke Samfundet, derom ere vi alle enige i Udvalget — vilde det ikke være rigtigt, om vi undlode at gjore Indstilling om dette Andragende til Justitsministeren. Vi gjore det i den Mening, at den høitærede Minister vil overveie de Punkter, der ere nævnte i Andragendet, og forsaavidt han finder, at det er Punkter, der fortjene at fremmes ved administrative Foranstaltninger, vil foretage de dertil sigtende fornødne Skridt.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg har ikke Noget som helst at erindre imod, at disse Andragender henvises til mig paa den Maade, som den ærede Ordfører omtalte det. Det Spørgsmaal, som berøres i Andragenderne, er jo et overmaade vigtigt og i mange Forhold indgribende Spørgsmaal og et Spørgsmaal, der er Gjenstand for Opmærksomhed, kan jeg sige, saa godt som over hele den civiliserede Verden for Dieblirket, og det er derfor ikke mere end rimeligt, at ogsaa her Opmærksomheden henledes derpaa. Smidlertid tror jeg, at det tør siges, at ligesom der staar meget tvrige Meninger mod Meninger baade her og andet Steds, saaledes er der, tror jeg ogsaa at kunne sige, ikke opnaaet nogen fæstet Ansuelse om, i

hvilken Retning en eventuel Forandring bør foregaa, og her tillands er der sikkert ogsaa meget delte Meninger derom, idet der overfor den Meningstilfjendegivelse, som ligger i den omtalte Adresse, foreligger en anden vægtig Udtalelse, som jeg har modtaget fra særlig Sagkyndige paa dette Omraade, nemlig fra Læger, som særlig have været Hospitalslæger og isysselst sig med den Slags Ting, og den gaar i modsat Retning. Jeg skal imidlertid ikke nu udbede mig den høitærede Formands Samtykke til at oplæse denne Henvendelse, som ellers maaste nok kunde interessere; den kan jo blive offentlig tilgængelig paa anden Maade. Jeg skal slutte med at sige: Jeg finder det ganske naturligt, at en Adresse, der dreier sig om Spørgsmaal, der i den Grad bestjærtiger Meningerne, bliver henvist til Regjeringens Overveelse.

Hansen (Svendborg Amts 2den Valgfreds): Jeg har kun bedt om Ordet for at anbefale Henviisning af det Andragende, hvorm den høitærede Minister nu udtalte sig. Det vil være det høie Thing bekendt, at der af flere Medlemmer her i Thinget, hvoriblandt jeg, har været indbragt et Forslag om dette Forhold. Jeg beklager, at dette Forslag ikke er kommet til Behandling. Det er selvfølgelig ikke Meningen at rette nogen Anke imod den høitærede Formand, da jeg gaar ud fra, at det er andre Sager, som ere komne før denne Sag, der har forhindret, at denne Sag er kommen til Behandling her i Thinget. Da dette nu ikke kan ske eller sandsynligvis ikke vil ske i denne Samling, kan jeg dog ikke lade være at henvende den høitærede Ministers Opmærksomhed paa det Regulativ, hvorunder hans Navn staar, nemlig Regulativet af 9de Marts 1877. Forinden denne Sag finder sin Afgjørelse her i Thinget ved Lov, tror jeg, at den høitærede Minister vil kunne udrette ikke saa ganske lidt ved i nogen høiere Grad, end det hidtil er sset, at sørge for, at dette Regulativ bliver overholdt. Der findes forskjellige Bestemmelser i dette Regulativ, som i og for sig ere høist mærkelige, men derpaa skal jeg ikke nærmere komme ind, men der ere Bestemmelser der, som bitterlig ikke blive overholdte, f. Ex. den, at de prostituerede Kvinder ikke maa tiltale eller kalde paa Nogen paa offentlig Gade enten ved Ord eller Tegns, at de ikke maa vise sig i deres Binduer eller opholde sig i Gadedøren eller paa Gaden eller Fortouget udenfor deres Bolig, at de ikke maa gaa frem og tilbage paa Gader, offentlige Pladser og Spadsereveie. Jeg gaar ud fra, at det er saa selv-